

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

ikke er tilstrækkeligt, og fra regeringens side vil vi med glæde imødesee en sådan folketingsforhandling.

Om arbejdet henimod et nordisk fælles varemarked udtalte det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, at vi ikke bør lægge pres på Norge om at tilslutte sig et økonomisk samarbejde, der har større omfang, end Norge finder værende i overensstemmelse med sine egne interesser. Heri er jeg ganske enig. Intet af de nordiske lande presses til et samarbejde, som det pågældende land ikke selv finder overensstemmende med sine interesser. Man bør ikke ved utålmodighed udsætte forhandlingsbåndene med noget land — og heller ikke med Norge — for en belastning, som disse bånd ikke kan bære.

Jeg vil iøvrigt gerne takke det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard for hans venlige og anerkendende bemærkninger om det arbejde, der udføres for at udforme et forslag til et fælles nordisk varemarked. På det ærede medlems spørgsmål om tidspunktet for dette arbejdes færdiggørelse kan jeg svare, at som arbejdet nu er tilrettelagt og med de vanskeligheder, der endnu står tilbage at overvinde, vil det, til trods for at der arbejdes med allerstørste hast, dog ikke være muligt at blive færdig til Nordisk Råds næste møde i februar i Helsingfors. Jeg er helt enig med det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i, at det under disse omstændigheder næppe vil være hensigtsmæssigt af få en ny generel økonomisk debat på Nordisk Råds session i Helsingfors. Der foreligger jo ikke noget nyt grundlag for en sådan debat, og det vil derfor formentlig være det rimeligste, at den udskydes til rådsmødet i 1958.

Til den tid vil til gengæld den endelige plan kunne være færdig. Vi regner med, at de embedsmænd, eksperter og repræsentanter for erhvervslivet, der arbejder med planen for det fællesnordiske varemarked, vil kunne færdiggøre planen til sommeren 1957. Den vil da fra eksperterne kunne oversendes til de tre regeringer, og regeringerne vil have nogenlunde tid til at tage politisk stilling til den færdige plan. Dette vil formentlig kræve en del forhandlinger, dels skal regeringerne

selv tage standpunkter, men især skal de forhandle med de politiske partier og med erhvervene. Jeg er derfor helt enig med det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i, at 1957 bliver et skelsættende år i det nordiske samarbejde.

Når de tre regeringers stillingtagen er klar, skulle planerne for det fælles nordiske varemarkeds oprettelse kunne fremlægges på Nordisk Råds 6. session i 1958; og under forudsætning af at man på Nordisk Råds møder og ved forhandlinger de tre regeringer imellem når til enighed, skulle de endelige planer da i løbet af 1958 kunne videregives til behandling i GATT, hvor de skal opnå godkendelse, inden den praktiske udførelse af det fælles nordiske varemarked kan finde sted.

Jeg skal ikke her komme ind på en omfattende redegørelse for, hvorledes arbejdet med det nordiske fællesmarkeds problemer er skredet frem. Jeg skal tillade mig at nøjes med ganske kort at resumere stillingen. Vi stræber nu mod et fælles marked, omfattende ca. 75 pct. eller tre fjerdedele af den internordiske samhandel, og om denne målsætning for undersøgelsesernes omfang er der principiel enighed mellem de tre samarbejdsministre, som forestår dette arbejde. Disse 75 pct. af den internordiske samhandel spænder over et meget bredt varefelt. Vi har dels det såkaldte lette område, hvor toldsatserne i forvejen er lave, og hvor der praktisk talt ingen importregulering findes. Det drejer sig om varer som gummi, huder, skind, mineraler, mineralske olier, træ, tømmer, papir og skibe. Desuden har vi det såkaldte Harpsundområde, hvis ramme blev lagt til rette ved Harpsundmødet i efteråret 1954. Det drejer sig om jern, stål, metaller, metalhalvfabrikata, den kemiske industri, medicinalindustrien og elektrotekniske varer. Endvidere er der til denne række, det centrale vareområde, føjet maskinområdet, og endelig har man på et møde, der er holdt for en uges tid siden i Harpsund, yderligere føjet nye områder til, hvori bl. a. indgår, at bilindustrien skal undersøges for med henblik på et fælles nordisk varemarked at skabe basis for en større og en fællesnordisk bilindustri. Også bygningsartikler af jern blev herunder indføjet på den fællesnordiske vareliste, der